

daad op de achterzijde geplaatst: het is als een zware en doffe muziek die een helder, fijn thema begeleidt.

Euainetos, wiens stijl via Phrygillos op Phidias teruggaat, heeft ons tal van beelden geschonken, alle kunstwerken van zuiveren en verfijnden Parthenonischen stijl, beelden die monumenten van schoonheid zullen blijven zoolang de Grieksche muntkunst eenige waardeering vindt.

KIMON.

De meest vooraanstaande leerling van Euainetos was ongetwijfeld Kimon, de laatste schakel in de keten van drie meestergraveurs, die van Phidias' genie uitging. Zoowel wat betreft de dekadrachmen als de goudstukjes zet hij Euainetos' werk voort. Vooral de laatste munten vormen een onmiddellijk vervolg, want hierin gaan de stukjes van Euainetos zoo geleidelijk over, dat een grens tusschen beider werk moeilijk is te trekken.

De eerste dekadrachme van Kimons hand laat ons op de voorzijde Arethusa zien, omdarteld door de speelsche dolfijnen (afb. 15). Het gelaat der nymf draagt het stempel der zachte vriendelijkheid, zooals wij reeds van Euainetos kennen, maar het haar is rijker dan ooit. De geheele voorhoofdsband gaat schuil onder een overvloed van krullende lokken, die los teruggeworpen zijn op het golvende haar. Aan de achterzijde van het hoofd is de band vervangen door een grof maar kunstig bewerkt net, dat de losse krullen speelsch laat ontsnappen. Goed is de toon getroffen, waar de graveur het rijke maar ook wat trotsche Syracuse personifieerde.

Dit stuk vindt een opvolger in een munt van persoonlijker stijl (afb. 16): immers voelen wij in den laatsten kop nog een aloverheerschenden invloed van Euainetos; het beeld was eigenlijk nog door den geest van dezen graveur voortgebracht. In de volgende dekadrachmen heeft Kimon zich echter los gemaakt van zijn meester; hier toont hij zijn eigen stijl, eerst deze munten kunnen Kimons ware kwaliteiten leeren. En dan voelen wij ons teleurgesteld, want een vergelijking met zijn eerste stuk doet ons de fouten van deze munt zien. Hier ontbreekt de volkomen evenwichtige opzet dien wij van Euainetos kennen, des te sterker in het oog vallend bij den grooten rijkdom aan versiersels, overgenomen van het laatste werk zijns meesters. Het gelaat van de nymf op Kimons dekadrachmen vertoont weer even die hardheid van trekken, waarvan Euainetos zich juist volkomen had weten los te maken; bovendien is het oog iets te groot en een weinig verkeerd geplaatst, terwijl de kin te veel teruggetrokken is. Hierbij doet de aan het pompeuze grenzende rijkheid van het haar te overdadig, en overheerscht het te veel in het beeld. Dit stuk van Kimon maakt een min of meer ruwen indruk, die juist sterk contrasteert met de teere fijnheid die hij schijnt te zoeken; de graveur is hier een dwaalweg opgegaan.

De keerzijde, die beide dekadrachmen siert, is bij het tweede stuk beter